

2017

e.1

Plaváček



Winslow Homer (1836 - 1910) Shooting the rapids

### Pozvánka

Sejdeme se ve středu 1. února v 17:00, opět v Přírodovědném klubu, Ježkova 8 na Žižkově.

### Zápis

V lednu se nás sešlo poněkud méně: **Bob, Smeták, Reyp, Job, Jezevec, Zub, Chingo, Pulec, Kost'a, Pacík, Petr, Yško, Miriam a Jakub.**

### Omluvenky

Bohužel marodka byla rozsáhlá. **Pegas** ležel na JIP v Pelhřimově s rozbitou hlavou po pádu na bruslích, když se mu utrhl brusle. Ale v době vydání tohoto čísla už je doma a rekonvalescence zdárně probíhá.

**Bobánek** je v nemocnici v Benešově se zápalem plic a Přemík a Mahu jsou s chřipkou doma.

Na schůzce v lednu fotografoval **Smeták**:







Na schůzku přišla **Miriam** a upozornila nás na nutnost zaplacení členství v Junáku do konce ledna. Když na naší schůzce byla minule, tak se jí líbilo, jak **Bobánek** zorganizoval lušticí soutěž. Vyzvala ho na dálku, aby zase něco podobného připravil a že by i s **Dorkou** zase přišly se na nás podívat. Takové kontakty bychom měli udržovat.

## **PĚTKA V BUDOUCNOSTI aneb „Na čem nám záleží, je práce s mládeží!“**

Poté co se Pětka dožila sta let a dokázala, že je stále plná životních sil, bylo by dobře se zamyslet nad její další cestou. Svět se mění a zdaleka není takový, jako byl ještě před lety, když jsme do oddílů chodili jako kluci a děbenky a užívali si trochu jiného světa, než nás obklopoval. Časy se změnila a dnešní realita světa je úplně jiná než tenkrát, ale potřeba vytvářet nějakou alternativu a poskytovat ji dnešním dětem je stejná jako kdysi, resp. jako vždycky. S touto ambicí vznikl skauting na počátku minulého století a funguje pořád. „Snažit se dělat svět lepším!“ Protože ačkoli se svět mění, není vůbec jisté, že k lepšímu, pokud se o to sami nebudeme snažit. A nejlíp je se o to snažit prostřednictvím našich dětí a vnoučat. A pro ně bychom měli hledat ten nejvhodnější styl skautingu tam, kde jsme sami vyrůstali, tedy v Pětce. Jednak tím vrátíme to, co jsme si sami z ní dobrého odnesli, a naplníme, nebo spíš prodloužíme, odkaz **Bratřky**, ze kterého žijeme a jehož stopa by neměla zapadnout.

Je nás hodně, kteří jsme Pětkou prošli a máme jí být za leacos vděční, i když si to třeba úplně neuvědomujeme. Ale představy můžeme mít různé, jak by měla fungovat dál. Hlavní slovo pak mají ti, kteří se přímo účastní vedení oddílů a věnují svůj um, nadání a čas výchově dětí. A i my bychom měli všichni přispět svojí „hřívou“, aby podmínky pro vedení oddílů byly co nejlepší. Každý jak to dokáže a může.

Proto se snažím formulovat svoji hrubou představu o tom, jak by mohla Pětka fungovat do budoucna. Moje vize je hlavně o materiálně technických podmínkách. Metodiku výchovné činnosti řešit ani neumím. Původní verzi jsem upravil na základě diskuse, která proběhla o vánocích na Petrašce, ve středu 4. ledna na schůzce Prvostředečnicků a o týden později na přístavní radě.

Aby přístav dobře fungovat v dlouhodobé perspektivě, potřebuje pevnou a funkční základnu. Tou je jednak klubovna, zajišťující potřebné prostory pro konání schůzek družin i oddílů, ale také skladiště pro bezpečné uložení veškerého vybavení pro táboření, výpravy na vodu nebo na hory, které je ve společném vlastnictví a k dispozici jednotlivým oddílům a družinám. Takže v optimální variantě by to měla být loděnice. **Bratřka** měl po skončení 2. světové války plán postavit pro Pětku takovou základnu v Braníku. Bylo by dobře tento plán oživit a takovou základnu buď získat hotovou (resp. nějaký objekt, který by se na základnu dal upravit) nebo aspoň pozemek, na kterém by bylo možné základnu vybudovat. Případně najít takový objekt k nájmu, kde by ze strany vlastníka nehrozila náhlá výpověď. Loděnice v Náklích (u mostu Inteligence) bohužel patří společně třem různým subjektům a pozemek městu Praze. Pětka tam nemá žádná práva, je v nájmu. Navíc je tato budova nevhodná pro schůzky v zimní období, hlavně svojí odlehlostí (není tam vhodné pouštět děti samotné), a provozně velmi náročná. Ale možná by se našel způsob, jak loděnici získat do majoritního vlastnictví jiného spřízněného subjektu, schopného zajišťovat provoz a údržbu, aby aspoň po dobu letní sezóny bylo zázemí přístavu k dispozici na dobré úrovni.

Pro zimu by pak musela fungovat jiná, lépe situovaná klubovna (ta současná je na dobrém místě, ale je malá a nájem je závislý na náladě Prahy 1). Tady mě napadá také možnost spojit se s jiným subjektem, který by vhodné prostory využíval také, ale v jiném čase, kdy oddíly nebudou mít program. Provozní náklady by se tím významně snížily. Případně by tato klubovna mohla sloužit i ke schůzkám starších skupin Pětkařů.

Na základně by také mělo fungovat administrativní zázemí přístavu, knihovna, archiv apod.

Někdy stačí věci trochu postrčit a začnou se dít velmi zajímavě. Možná budou čerstvé zprávy už ve středu na schůzce.

Velmi potřebné je také vybudování sítě lokalit vhodných pro konání oddílových táborů. V ideálním případě takových, které by byly v majetku přístavu nebo osob jemu natolik

nakloněných, že nebude hrozit jejich nenadálá ztráta. Taky je třeba dělat průzkum a jednat s vlastníky.

Podobně by bylo dobré mít i takové zázemí pro zimní tábory. Někdejší využívání Skočky zůstává, po její „privatizaci“, nenahrazeno ničím podobným. Je zde Petraška, kde sice má Pětka exkluzivní postavení, ale je otázkou, jestli by samostatná chalupa někde v oblasti Klínových luk nebyla dobrá. Umožnilo by to návrat k oddílovým vánočním svátkům na horách. Na Petrašce budou vždy oddíly ovlivňovány přítomností nějakých dospělých, což není úplně nejvhodnější, i když jsou to rodiče nebo dobří známí.

Realizace takového zázemí bude ale vyžadovat nejen hodně osobního nasazení a využití všech zkušeností (to by při počtu Pětkařů všech generací neměl být problém). Bezpochyby máme mezi sebou dost takových, kteří by dokázali v této věci významně pomoci, ať už finančně nebo věcně, organizačně a realizačně.

Určitě je ale pro řešení třeba hodně peněz. Jejich získání je možné, jak ukázala jednorázová sbírka pro účely stoletých oslav Pětky.

A tady je místo pro všechny bývalé frekventanty oddílů – Pětkaře. Lze je věkem ohraničit dejme tomu třicítkou a smrtí. V adresáři je nás přes 700. Mnozí jsou i aktuálními, další bývalými a jiní perspektivními rodiči členů oddílů. Nemuselo by být podmínkou, aby byli registrováni v Junáku, i když by to bylo správné. Ale měli by být všichni registrováni v „klubu přátel Pětky“ a měli by platit roční členský příspěvek, kterým by přispívali na zajištění finančního zázemí přístavu, tedy do fondu. Výše příspěvku by mohla být stanovena základní minimální hodnotou (např. 1000,- Kč), v každém případě uhrazenou jako podmínka členství v klubu. Horní mez by byla jen otázkou dobrovolnosti nebo by se odvíjela od nějakých kritérií a potřeb přístavu. Část příspěvku by mohla být uhrazena v naturální podobě – věcným darem nebo nemateriálním plněním, např. poskytnutím nějaké služby zdarma ve prospěch činnosti oddílů. Další dobrovolné sponzorské dary by byly zdrojem pro investice, na nákup materiálu a vybavení atd. Vše podle strategického plánu, který by připravila přístavní rada s vedením klubu a schválila valná hromada klubu.

Byl by to svým způsobem návrat k **Bratřkovu** někdejšímu systému. Díky tomu, když bohatší rodiny členů sponzorují činnost přístavu, je možné, aby zde byly členy také děti ze sociálně slabších poměrů, aniž by je to handicapovalo v účasti na oddílovém životě.

Pro rozvinuté fungování přístavu by určitě bylo dobře, aby přístav nebo klub zaměstnával jakéhosi tajemníka (klubu a zároveň přístavu), případně uzavírat dohody k realizaci konkrétních úkolů. Rozhodovali by o tom vedoucí klubu a přístavu na základě schváleného plánu. Co všechno by takové administrativně-organizační zázemí bylo schopné realizovat, to nechci takto předem plánovat. Ale určitě by se dalo využít schopností a invence mnoha členů klubu k různým aktivitám, jak dovnitř k oddílům, tak navenek k veřejnosti pro dobré jméno přístavu, náboru nových dětí i organizaci aktivit jaksi veřejných, např. dobročinných, sportovních, kulturních apod., čímž bývala Pětka kdysi dost pověstná.

Nakonec snaha o stručné shrnutí hlavních kroků, které vlastně navrhuji prodiskutovat. Na každé téma by se měl sestavit tým (pracovní skupina), aby jedni nedělali všechno a jiní nic.

- Transformace klubu přátel Pětky a založení fondu;
- přesvědčit maximum Pětkařů, aby se do něj přihlásili;
- vytyčit strategii dalšího života Pětky, včetně investic a jejich financování;
- rozjet aktivity na:
  - zajištění základny;
  - vytvoření sítě tábořišť;
  - případně hledat možnosti pro zimní tábory;
- a další.

## Vtipy

Ani si neuvědomujeme, jak důležitá je v češtině interpunkce. Snadno to ihned pozná i laik:

Tvoje stará pila leží ve sklepě.  
Tvoje stará pila, leží ve sklepě.

Popravit, nelze udělit milost.  
Popravit nelze, udělit milost.

Konkurz na sekretářku:  
Co zas chcete, pane řediteli?  
Co, zas chcete, pane řediteli?

## Hádanky

Řídíš auto a udržuješ konstantní rychlost.  
Po tvé pravé straně je hluboký sráz.  
Nalevo od tebe jede obrovské požární vozidlo a udržuje stejnou rychlost jako ty.  
Před tebou cválá prase, které je zjevně větší jako tvoje auto a proto ho nemůžeš předjet.  
Zezadu tě pronásleduje vrtulník letící na úrovni terénu.  
Prase a vrtulník mají přesně takovou rychlost jako tvoje vozidlo.  
Co musíš udělat, aby ses v bezpečí dostal z této situace?  
Dobře si to promysli, co bys měl udělat .....Rozluštění je na poslední stránce tohoto čísla  
Plaváčka

**1) V místnosti je 40 lidí =  
dva myslí na sex a 38 myslí na jídlo  
Co je to: (svatba)**

**2) V místnosti je 40 lidí =  
dva myslí na jídlo a 38 myslí na sex  
Co je to: (firemní večírek)**

**3) V místnosti je 40 lidí =  
všech 40 myslí jen na sex  
Co je to: (školení)**

**4) V místnosti je 40 lidí =  
všech 40 myslí jen na jídlo  
Co je to: (klub důchodců)**

Vzpomínka na geniálního Jiránka:

MÁM TĚ RÁDA, PEPO. ALE ŽES MI KOUPIŠ KNIHU POEZIE,  
TDS MĚ NASTRAL.



### Listárna

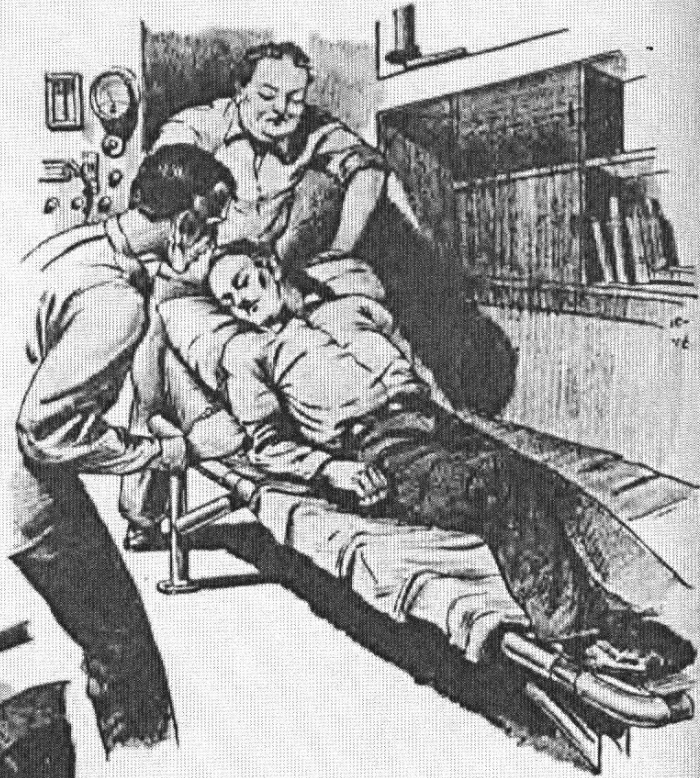
Milí Pětkaři,  
dovoluji si vám tímto sdělit, že podle dohody posledních “Loulovců” odeslal jsem zbylé peníze, které jsme strádali na svých schůzkách po mnoho let, na konto Pětky - 108048663/0300 (9425 Kč). Ačkoliv těch “zbylých” je jen šest (**Petr, Pejsek, Fakir, Přemík, Luděk a Chingo**), cítím povinnost připsat sem jména všech Loulovců, kteří postupně od roku 1999 peníze nashradali. Byli to: **Bob** (Klika), **Jack, Pretty a Amateur**. Vzpomeňme si na ně.  
Smyslem strádání byla podpora činnosti oddílů a na to přispíváme i teď částkou poslední. Do čela nepovol, bij se vpřed –555. **Chingo pes**



# TRVOD MĚSÍC

Posádka stěly zůstala dost dlouho v bezvědomí. Zatím raketa opustila zemské ovzduší a ponořila se do mrazivého černého světového prostoru. První se probudil Ogden Reid a hlučně vykřikuje, snažil se vzbudit ostatní členy výpravy. Podařilo se mu to zcela lehce u velitele Reynoldse, poněkud obtížněji u tloušťka Marneye. Vytáhl Lucius Clay setrval však v bezvědomí, takže jeho soudruzi byli ve vážných obavách. Odliv krve od mozku, způsobený nesmírnou počáteční rychlostí stěly, zřejmě zavinil hlubokou mdlobu.

Zatím co tloušťka Timothy a sílák Reid snažili se přivést Claye k vědomí, velitel odšrouboval kovové příklapy oken. Na jedné straně naskytl se mu pohled do nesmírné, černé propasti noci, v níž zářily miliony drobných a nejdrobnějších jiskřivých bodů. I nejjasnější hvězdy zdály se býti mnohem menší než na zemi, zato však jejich světlo bylo soustředěno jako by do ohniska. Prostým



okem bylo možno zřítí též četné, svítící mlhoviny, hned spirálovité, hned v podobě svítících oblaků. Byla tu však i místa temná, jako by černé mraky zastíraly hvězdy v některých koutech vesmíru. Vědec Clay chystal se studovati tyto černé mlhoviny, které jsou jednou ze záhad vesmíru. Teď z ovšem nevěděl dosud o sobě.

Oknem na protější straně vnikla do koule mohutná záplava sluneční. Světlo bylo tak pronikavé, jako by mohutné reflektory ozařovaly z velké blízkosti okénko stěly a proud paprsků zcela zatlačil elektrické osvětlení, které dosud kabinu ozařovalo. Slunce plálo na pozadí černé noci a jeho povrch nebyl kulatý, jak ho známe ze země, nýbrž pokryt výtrysky a fontánami ohnivých jazyků i nesmírnou zářivou korónou.

Konečně se podařilo Claye přivést k vědomí, a ve stěle zavládla veselá nálada. Mohutná izolace cestovatelské kabiny nedovedla zabrániti, aby řev tryskového motoru neohlušoval lidská slova. Brzy však si zvykli, dorozumívati se více posunky než zvuky a věnovali se horlivě svým úlohám.

Ve vzdálenosti asi 18.000 km od země zažili ohromující divadlo. Raketa se přiblížila velkému mraku kosmického prachu, který neustále koluje ve sluneční soustavě. Při obrovské rychlosti letící stěly vybuchovala nárazem na její kovový obal i drobná, sotva několik mm v průměru mající tělíska a cestovatelé měli oprávněnou obavu, zda nedojde k srážce s tělesem větším, které by mohlo skončiti zkázonosně.

*Pokračování příště*